

Răspunsul
TINERILOR
din comuna
ARȚARI

UN NOU LOT AL FESTIVALULUI

Sala căminului cultural din comuna Arțari, raionul Lehliu... Vreo 40 de tineri, împărțiți în grupuri mici, discutau aprins, glumeau. Constantin Iancu, care de-abia intrase, își aruncă ochii asupra tuturor.

— Sînt curioși să aștept pentru ce au fost convocati și spuse el. Bine! Să văd ce impresie le va face vestea. Și întorcîndu-se către mijlocul sălii, se adresă celor prezenți:

— Auziți-ați măi, ce încăudă și-luștenii?

Veselia se sparge parcă pentru o clipă.

— Aha! Va să zică pentru asta am fost chemați, răspunseră mai multe voci. Buni! Atunci să hotărîm ce avem de făcut și să pornim și noi neînfrînat la treabă.

— Marîm Curculescu, secretarul comitetului U.T.M. pe comună, zîmbea și ochii îi strălucneau de bucurie; cu băieții și fetele ca ai lui, or sfîrșim și munții. Nu se temea că va rămîne urezul care să nu răspundă la acțiunea pen-

terminat reportajul nostru. Nul Președintele ștatului popular a fost luat aproape pe sus și s-a procedat la măsurarea exactă a locului. (foto nr. 1). Iar după aceea într-o căruță plină (așa

cu vedeți în fotografia nr. 2) au plecat pe la casele tinerilor, au colectat porumb pentru însămînțat și nu s-au oprit decît la gospodăria colectivă unde cu mult alai li s-au dat în schimb boabe de porumb hibrid.

Noi tinerii fărăni muncitori din comuna Arțari, raionul Lehliu, am aflat cu multă bucurie despre inițiativa tinerilor din comuna Siliștea. Dornici să răspundem acestei inițiativă tineresti, ne-am angajat să cultivăm și noi cu porumb hibrid un „Lot al Festivalului”.

În acest scop am hotărît: Să lucrăm o suprafață de 2 hectare cu atelajele proprii, să o însămînțăm cu sămînță adusă de fiecare tînăr, pe care o vom schimba cu sămînță hibridă de la gospodăria colectivă „Partizanul Roșu” din comună.

Toate muncile se vor executa la un înalt nivel tehnologic de către toți tinerii din comună.

Produsele rezultate de pe aceste două hectare, le vom valorifica prin organele de stat, iar sumele obținute le vom depune în fondul pe țară al Festivalului.

Ne angajăm ca, prin munca tînerească, însușită pe care o vom depune să dobîndim o recoltă bogată, deci un fond cit mai mare.

Trăisem cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Moscova!

COMITETUL U.T.M. AL COMUNEI ARȚARI, RAIONUL LEHLIU

Foto-text: RADU COSTIN

Se scurse ceva timp de cînd secretarul comitetului U.T.M. dăduse citire chemării lansate de tinerii din Siliștea; se rezolbaser și problema locului; au cîmpătat 2 hectare. Au sîmbat ei, uleimeștii și tinerii din nas, dar n-au avut ce face. Mai mult pămînt nu s-a găsit.

— Eu voi veni cu câț și cu plugul se angaja Dinu Cristache.

— Și eu voi da 10 kg. boabe de porumb, se angaja Stelian Niculescu.

Listă celor înscrși la cuvînt cuprînde multe nume de tineri.

— Să răspundem chemării, propuse cineva.

Nu dură mult și răspunsul fu redactat.

Veți crede poate că aci s-a

Tînăra pianistă Crimbilda Cristescu — elevă la Școala medie de muzică (clasa profesoarei Ada Năsturel) — este deja cunoscută de celelalte concursuri ale tinerilor soliști. Ieri ea a apărut din nou în fața juriului...

A ÎNCEPUT prima etapă A CONCURSULUI TINERILOR SOLIȘTI

Deși festivalurile tineretului presupun manifestări spontane de cîntec și veselie, totuși, nu înseamnă că ele nu necesită pregătiri temeinice încă cu mult timp înainte. A devenit o tradiție în viața tineretului nostru precede aceste festivaluri și unde cîntăreji instrumentiști, dansatori, aparținînd tinerii generații, se întrec pentru titlul de glorie de „laureat al concursului în cîntec Festivalului”.

Așa se face că ieri a început în țară prima etapă a celui de al III-lea concurs al tinerilor soliști, organizat în cinstea Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților din Moscova. Semnificația concursului din acest an e legată de angajarea pe care-o va avea actualul Festival al tineretului, fiind într-unu din marile capitale ale lumii,

simbolică în ce privește lupta pentru pace și prietenie între popoare.

...Iată-ne prin sălile din Capitală, unde se desfășoară concursul. Peste tot — o atmosferă gravă, solemnă, de lucru. Atît în rîndul juriului cit și printre spectatori se află personalități de vază ale vieții noastre artistice printre care: D. Dinicu, directorul Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, profesorul Garabed Avachian, cîntăreji Ștefanescu-Goangă, Șerban Tassian, Barbu Dumitrescu etc.

Printre concurenți înțelegem și guri cunoscute de la concursurile anterioare, unii care au obținut importante premii. Alături de aceștia elevii ai școlilor populare de artă.

Fie că auziți un solist vocal ori instrumentist, impresia este

aceeași: perseverență, muncă, dragoste pentru artă. Toate — rod al strădaniilor îndelungate pentru dobîndirea succesului...

...Victoria Roman. Nu se prezintă pentru prima dată la concurs. Acum doi ani ea a primit mențiune. Nici nu e de mirare. Flautul ei scoate melodii calde, duioase, gingașe. De data aceasta cîntă fără partitură. Cu aceeași îndemnare și Ion Năstase a executat la flaut piesa la alegere „Zborul cărbășului” de Rimski-Korsakov.

Studenta din anul V al conservatorului, Mihaela Botez, a interpretat cu voce-l dramatică, impresionantă chiar o arie din opera „Samson și Dalila” de Saint-Saens, iar pianista Crimbilda Cristescu, laureată a Festivalului de la Varșovia, a dat un farmec deosebit memorioarelor piese ale lui Bach, Chopin și Liszt. Chemările iubitei sub clarul de lună, lirismul înduioșor din „Serenada” lui Mircea Chirilac, rezonanțele adînci, cu gravitate de orgă, din Adagio de Bach — interpretate la vioară de Florea Bibescu din Orchestra Radio, ori ritmul viu, în genul gavotelor, din „Poloneza în la major” de Wieniawski și dansurile rominești de Hilda Jereu — au fost redactate cu talent de către tînărul violonist Emil Edelstein.

N-am spus încă decît cîteva din numele celor ce s-au prezentat în această primă zi a concursului. De-a lungul celor cincizile, în care se va desfășura prima lui etapă, juriul va asculta atent zeci de alți concurenți. Și apoi — deliberările...

IN ÎNTIMPINAREA CELUI DE AL VI-LEA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR, activitatea culturală a tineretului din țara noastră cunoaște — ca și alte domenii — un puternic avînt. În scopul de a stimula interesul tinerilor pentru cultură, de a-i ajuta să-și îmbogățească orizontul cunoștințelor literare și artistice, „ȘCINTEIA TINERETULUI” ÎNIIȚIAZĂ UN MARE CONCURS — GHICITOARE CU TEMA:

Verificați-vă cunoștințele de cultură generală!

deschis tuturor tinerilor între 14 și 28 de ani.

Acet concurs — a cărui tematică va cuprinde trei domenii: 1) literatură și artă românească; 2) literatură și artă rusă și sovietică; 3) literatură și artă universală — este menit să se alăture numeroaselor manifestări culturale ale tineretului nostru în cinstea Festivalului.

Umărîți cu atenție ziarul nostru pentru a afla amănunte cu care vom reveni începînd de mine.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Șcînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2433 4 PAGINI — 20 BANI Simbătă 2 martie 1957

Creșterea animalelor — ocupație rentabilă

Documentele Congresului al II-lea al P.M.R. și ale plenarei C.C. al P.M.R. din 27-29 decembrie 1956 dau indicații prețioase în vederea dezvoltării creșterii animalelor în patria noastră. Urmind îndemnul partidului, multe gospodării colective și-au consolidat fermele de animale, au ridicat construcții moderne, au marit numărul de vaci cu lapte, porci, păsări. Veniturile realizate din sectorul zootehnic au fost și sînt însemnate, dovadă în acest sens fiind rentabilitatea acestui sector.

Alți colectivști însă, privind cu nejustificată nelăcredere avantajele pe care le pot avea dezvoltînd fermele zootehnice, au neglijat creșterea animalelor și ca urmare au stăvilit un important izvor de venituri. Unele gospodării colective din raionul Arad, de exemplu, manifestă tendința de a reduce fermele zootehnice din cauză că „în gospodăria colectivă creșterea animalelor nu este rentabilă”. Ne propunem, pe baza rezultatelor unor gospodării colective din raionul Arad, să examinăm cauzele acestor tendințe și să vedem dacă motivul invocat are valabilitate sau nu.

Interes și rezultate

În raionul Arad sînt gospodării colective puternice ca cele din Vladimirescu, Dorobanți, Vinga, Șagu, care au trecut în rîndurile gospodărilor colective milionare. Altele sînt mai slabe din punct de vedere economic, aceasta datorîndu-se lipsei spiritului gospodăresc, felului de a privi dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor. Gospodăriile colective din Dorobanți, Vladimirescu și Șagu au avut grijă să dezvolte creșterea animalelor și alte ramuri de producție. Nu-l deci de mirare că acestea, cit și

„De ce să creștem animale?”

MARIA ROMANESCU era pregătită pentru a deveni utemistă?

Într-o zi, secretarul organizației U.T.M. de la I.E.S. „Doina” din București, tov. Marin Broscaru, s-a întâlnit cu tînăra Maria Romanescu și a întrebat-o:

— Ești utemistă?

— Nu.

— Ai fost?

— Nu.

— Dar n-ai vrea să fii?

— Ba da... dar...

— Atunci să vii să-ți completezi adeziunea. Și Maria s-a dus. I s-a explicat cum să-și completeze adeziunea și cererea, s-a convocat apoi în pripă o adunare generală în care i s-au pus cîteva întrebări și a fost primită în U.T.M. în „unanimitate”.

De ce oare comitetul U.T.M. n-a ajutat-o pe Maria să se pregătească temeinic pentru acest eveniment însemnat din viața ei?

De ce utemistiștii prezenți la adunare nu și-au spus părerea că Maria merită sau nu să devină utemistă?

— Noi n-am ajutat-o, încearcă

să se scuze membrii comitetului U.T.M., fiindcă ne-am bazat pe faptul că ea a fost pionieră, conducătoare de detașament, că a fost învîtată 3 ani la o școală medie și că, deci, este o fată ridicată... Și, probabil, tot din același motiv, în adunare nimeni nu și-a spus părerea că Maria merită sau nu să devină utemistă...

De bună seamă, un asemenea „argument” nu poate satisface pe nimeni. Cauza acestor lipsuri constă în aceea că în activitatea comitetului U.T.M. de la I.E.S. „Doina” a început să se cuibărească formalismul, birocrațismul.

I. ANDREI

(Continuare în pag. 3-a)

ATENȚIE la ESTRADĂ!

Nu-i greu să demonștrai că spectacolele de estradă sînt un gen ce atrage marea publică. E suficient să șezi să petreci cîteva minute în fața unei săli în care se prezintă asemenea spectacole și remarci afuența. Faptul în sine este firesc și nu solicită prea multe explicații. Ceea ce ne pare însă îngrijorător este că valoarea multora din aceste spectacole continuă să rămînă scăzută (în ciuda unor progrese semnalate la timpul lor). După ce ai văzut mai multe reprezentări de acest gen acumulezi impresia că în lumea realizatorilor spectacolelor de estradă s-a încetăținit părerea eronată că orice „merge”, că „publicul vine oricum” și așa mai departe. Simți lipsa de răspundere față de spectatori și plătește costul unui bilet și vine în sala teatrului pentru a gusta o emoție artistică.

Deșigur, a fi în pas cu timpul este cerința vitală a oricărui sector de activitate. Are însă unii realizatori de spectacole de estradă care, în numele unui așa zis modernism, ne cer să abdicăm de la bunul gust, să renunțăm la plăcerea pe care o oferă o audiență muzicală. Ar fi o absurditate să obiectezi împotriva jazzului. Dar cu greu poți să consideri muzic, avalanșa de zgomote ce inundă scena de mai multe ori în timpul spectacolului „Parada melodiilor” (o pretenșă orchestră de jazz simfonice condusă de G. Solomonescu). Asurzitoare instrumente, de suflat acoperă și vnocea cîntărețului și celelalte instrumente. Este copiată maniera de interpretare a unor muzici vulgare din occident, gîndind cătece de orice conținut melodic, subînțindu-se ritmul pînă la stetele și asoxețetate „concert”. Dorința de a face unele lucruri ușor și de a vi-să-ți astupi urechile. Aceasta este o interpretare deformată a jazzului, o denaturare grosolană. E ușor să descifrezi în acestia dorința de a imita unele orchestre occidentale ce acum se îndreaptă o lansa faimou „rock and roll” ce — după părerea chiar a presei burghize — are mai mult

BIJUTERII false

Complețul de judecată s-a retras pentru deliberare. A vocați, martori, familiile impricinațiilor au timp să facă presuneri mai mult sau mai puțin optimiste. Făptași — trei liberți, cu un zîmbet puțin stîmbrat, unul reținut, în boxa acuzaților — se mai privesc o dată. Drumul lor comun s-a încheiat. Scurta lor prietenie i-a adus în rîndul hoșilor. Complețul de judecată va stabili cine e mai vinovat și cine e mai puțin, cine și cît trebuie pedesit. Să întreprindem o operă oarecum similară, să încercăm să-i cunoaștem și să-i judecăm la rîndul nostru, cu dreptul fiercărui om, cu dreptul opiniei publice. Să ne întorcem în urmă cu cîteva luni.

Valentin Vușescu, elev în ultima clasă de liceu, n-are nici 17 ani împliniți și iată-l stăpîn deplin pe întreaga locuință. Mama a plecat la ruda, la Zalău, iar tatăl e în spital. Acum se bucură de o libertate demnă de invidiat de oricare băiat la vîrstă lui. Viața are multe coincidențe în această pădure singurătate l-a găsit oarul soșii din Zalău, Ion Deșica, cu scopul măritisului al unor studii speciale pentru admiterea la Facultatea de medicină și cu cel mai puțin măritis de a face o ureșă cunoștință cu Vușescu.

Bucureștenul și-a asumat o norabilă sarcină de al sonale în lume pe provincial. Spectacole, plimbări și desigur „reacțiuni” — așa continuă să se numească, în anumite cercuri, re-

contingența cu accesele de epilepsie decît cu muzica. (Morit) să semnalăm că în general a do-cument ca sara să petreci cîteva minute în fața unei săli în care se prezintă asemenea spectacole și remarci afuența. Faptul în sine este firesc și nu solicită prea multe explicații. Ceea ce ne pare însă îngrijorător este că valoarea multora din aceste spectacole continuă să rămînă scăzută (în ciuda unor progrese semnalate la timpul lor). După ce ai văzut mai multe reprezentări de acest gen acumulezi impresia că în lumea realizatorilor spectacolelor de estradă s-a încetăținit părerea eronată că orice „merge”, că „publicul vine oricum” și așa mai departe. Simți lipsa de răspundere față de spectatori și plătește costul unui bilet și vine în sala teatrului pentru a gusta o emoție artistică.

Deșigur, a fi în pas cu timpul este cerința vitală a oricărui sector de activitate. Are însă unii realizatori de spectacole de estradă care, în numele unui așa zis modernism, ne cer să abdicăm de la bunul gust, să renunțăm la plăcerea pe care o oferă o audiență muzicală. Ar fi o absurditate să obiectezi împotriva jazzului. Dar cu greu poți să consideri muzic, avalanșa de zgomote ce inundă scena de mai multe ori în timpul spectacolului „Parada melodiilor” (o pretenșă orchestră de jazz simfonice condusă de G. Solomonescu). Asurzitoare instrumente, de suflat acoperă și vnocea cîntărețului și celelalte instrumente. Este copiată maniera de interpretare a unor muzici vulgare din occident, gîndind cătece de orice conținut melodic, subînțindu-se ritmul pînă la stetele și asoxețetate „concert”. Dorința de a face unele lucruri ușor și de a vi-să-ți astupi urechile. Aceasta este o interpretare deformată a jazzului, o denaturare grosolană. E ușor să descifrezi în acestia dorința de a imita unele orchestre occidentale ce acum se îndreaptă o lansa faimou „rock and roll” ce — după părerea chiar a presei burghize — are mai mult

Incadrîndu-se în categoria hoșilor

Mihai Cornilă este fiul mijlociu al unei portdese care în trecut a fost lovită de greutățile vieții. El face parte dintr-o familie în care ani de zile a domnit neînțelegera, o familie asurzătoare și-a lăsat amprenta răboșului, refugiu, seceta, o familie pe care acei ani grei cu împărtășit-o în toate colțurile țării. De mult ani toată greutatea creșterii celor trei copii, a întreținerii lor, apăsa pe umerii mamei. De mulți ani tatăl nu se mai interesa de copiii săi, nu mai contribuia cu nimic la întreținerea lor.

Cu toate greutățile, anul au trecut, copiii s-au făcut mari și mama a reușit să-i dea pe la școli să învețe meserii. Venise timpul ca și ea să se odihnească, lăsînd grijile familiei pe umerii mai tineri, care în mod normal ar fi trebuit să fie mai puternici. Mihai însă, tocmai cînd se aștepta de la el mai mult, și-a dat seama că nu și-a ales cu chibzuință drumul în viață și că nu-i plăcea meseria. Îl atrăgeau îndălmite și s-a hotărît să devină pilot. A urmat o școală de pilot pentru amatori. Practicarea pilotajului amator presupunea o ai însă și o meserie, iar Mihai n-a vrut să-și fină seama de această realitate. N-a finit seama de asta vîm n-a finit seama

ILEANA POPOVICI
EVA SZILAGYI

(Continuare în pag. 3-a)

FĂNUȘ NEAGU

Dimineața de martie

— Schiță —

Înd braza viscoalelor își luă zborul din cîmpie, suflul apropiat primăverii puse stăpînire desavîrșită pe toată lumea. Fierarii dregeau fără pic de odihnă pluguri, grape și căruțe, iar țărani, deveniți dintr-o dată mai veseli, curățau salcîmii de uscături, îndreptau gardurile și viraii în păluc, ca nu cumva să putrezească, nutrețul ce le mai rămăsese în ogrăzi. Dar orice ar fi făcut, gîndul le era tot timpul la arături și noaptea se sculau des să vadă dacă s-a mișcat gerul și e rost s-o pornească la treabă. Și, pentru că soarele umbra învăluit în nori și zapada se topea cu greu, ei așteptau nerăbdători o ploaie mare care să deslăsească pămîntul, și să spargă gheața ce scăpăra pe fundul rîpelor. Pînă atunci se roteau ceasuri întregi pe bățură, privind cum fumează, la vremea prînzului, acoperșurile de stuf vitele scoase din grajduri, ca să năprilească, dădău cu piciorul paelor amestecate cu pleavă. Țărani, înțelepcau ce le gîdila în nări mirosul înțepător al primelor fire de iarbă răsărite prin văi și se bucurau că au scăpat de iarnă.

Ca mulți alții, Gheorghe Baziru din Șufănești amei de-a binele în zilele acelea dulci de la sfîrșitul lui februarie cînd crengele popilor și săciile înflorite îmbăisămează vîzduhul, și o bună bucată de timp, nu se mai gîndi de loc la faptul că cumnatu-său, Matei Vișan, cu care muncise pămîntul ani de-a rîndul, intrase în întovărășirea agricolă și-l lăsase să se chinuie cu un singur cal la ham. Apropierea primăverii, cu toanele ei de fată mare, cît și treburile noi, dar plătute, ce li se iveau acum la tot pasul, îl făcuseră pe om să dea necazul la apate. Așa bunăoară, într-o seară li fătaseră două oi și cum li se apropia și celorlalte sorocul, Gheorghe încerca mereu la staul cu felinarul și era cu teamă să nu-l mînlince cîinii vreun miel, cum pătise odată pe cînd era flăcău. După asta venea lucrul în livada din dosul casei și la răsăditurile de tutun. Iar într-o dimineață, cînd trozni gheața pe riu, Gheorghe dădu fuga să tragă cu cangea la mal femele care veneau pe apele învolburate, și avu norocul, rar în timpul, să scoată dintre stourii o cușcă încărcată cu găini. Nevastă-sa și copilul rămăseră cu gura cascătă cînd li văzură aprînd de pe dealuri cu greutăți în spatele urmat în alai de luminate de săt, Gheorghe, ca să dea un aer de sărbătoare înămplirii, cumpără de la cooperativă două sticle de rachiu și cinsti cu cîte un pahăruț pe toată lumea.

Dar o vîrbă scîpăta de Voica — cum că frate-sa Matei venise să caute hăturile și oiașta de la căruță, că erau ale lui și trebuiau — trezi din nou în sufletul omului neliniște pentru soarta gospodăriei lui. Incepu iar să întreb cum avea s-o scoată la capăt cu plugăria numai cu un singur cal.

Gheorghe era unul dintre cei opt sau nouă oameni din sat care cu nici un chip nu vroiau să se însoție în întovărășirea agricolă. Matei Vișan încercase să-l arate că încăpătînire n-o să-l folească la nimic, ba dimpotrivă, mai tirziu cînd l-o vedea pe alții cu mal multe bucate, o să-și dea cu pumnii în cap că nu l-a ascultat sfatul. Asta se întimpla în decembrie, cînd nămăli suiau mai înalți decît gardul și lui Gheorghe li dăduse atunci mină să facă pe înțeleptul. I-o tăiașe scurt:

— Cumnată, eu cînd îmbrac jocul nu mă gîndesc ce o să fie atunci cînd l-o lepădă, mă gîndesc cum să-mi fac rost mai repede și de pantalonii călduroși. Iar dacă vrei să rămînem prieteni și pe mai departe fereste-te să mai aduci vorba de întovărășire în casa mea.

Acuma însă sosea primăvara, coriile nu se mai ridicau în stourii negre peste sat, cerul se deschidea larg, senin, și vrăbiile — cîte scăpaseră de înghet și de cleul întins pe zapadă de copiii neastîmpărați — ciripeau volos sub, strașina casei. Și datina țăranelor li cerea lui Gheorghe să se îngrîjească cu temei de nevoie gospodăriei. Ca să umber să cumpere un cal, nici nu putea fi vorba de așa ceva fiindcă primăvara se cer parale grele pe un cal, și cine o face e cu totul îndreptățit, deoarece a prăpădit nutreț cu nemiluită ca să-l scoată din iarnă... Ei, dacă ar fi ascultat îndemnul lui Matei Vișan nu și-ar mai fi bătut el capul acum cu asemenea treburi. Dar nu, se gîndea, el n-o să ajungă poate niciodată la întovărășire, pentru că acolo a fost ales președinte Dinu lui Blujdea, omul care i-a turnat în inimă venin pentru întreaga viață. Cum și ce s-a petrecut între ei e o poveste înfățișată. Luni de zile Gheorghe s-a rotit cu gîndurile în jurul ei, dar totdeauna cu teamă, căci povestea line de Voica, de nevastă-sa, și în mintea lui s-a întărit credința că adevărul, de-ar fi să-l aștie, l-ar zdruncina din temelii. Așa că mai bine rabdă să plutească în apa sălcie a îndoielii, unde tot găsesc un simbur de speranță ca să se agațe de el cu toată ființa.

Gheorghe e-a înșurat cu Voica într-o vară, de sărbătoarea rusaliilor. La trei ani după moarte, toamna, a fost luat în armată. Pînă e-a liberat n-a dat pe acasă, dar a trimis teancuri de scrisori, mai cu seamă ilustrate. Voica i-a răspuns de fiecare dată mărturisindu-i meșterii dragostea ce o avea pentru el și îndemniindu-l să fie fără teamă acolo unde e, că are ea grijă să nu lase să se topească grul și porumbul pe cîmp. Cînd s-a întors în sat, Gheorghe a băut o zi întreaga cu neamurile și cu vecinii. Și ar fi întins-o și mai departe, dar oamenii, văzîndu-l cum o soarbe din ochi pe Voica, s-au gîndit să-i lase singur. Gheorghe s-a dus cu ei pînă la poartă ca să-i apere de cîini. Acolo la poartă, vărul său Zaharia Bolborică și-a petrecut brațul pe după gîtul lui și l-a spus că Voica, cît lipisese de acasă, s-a ținut cu Dinu lui Blujdea. În prima clipă Gheorghe a rîs neîncrezător, apoi s-a smucit făcîndu-i vinț lui Bolborică în gard și a fugit să-și cufunde capul în găleata cu apă, să se limpezească. Voica nu bănuia nimic, a adunat paharele de pe masă și tragea cu coada ochiului spre apă, dormică de îmbrățișări, cînd Gheorghe s-a apropiat de ea, cu apa scurgîndu-i-se din gîr și a întreb-o, crăcîndu-și picioarele:

— Voică, spune drept, ce a fost între tine și Dinu lui Blujdea?

Femeia l-a privit speriată și s-a albit la față. — A lui Blujdea a venit într-o noapte și mi-a bătut în geam... Gheorghe a simțit cum li năvălește singele în creier și n-a vrut s-o mai asculte. A ridicat mină și a plesnit-o peste gură. Atunci pe urmă s-a dezbăricat și s-a lungit în pat. Voica s-a ghemuit pe lavă și plîngînd. Așa au dormit după doi ani de despărțire: unul în pat, altul pe lavă. A doua zi Gheorghe a adus iar vorba despre Dinu lui Blujdea, dar Voica și-a strîns buzele cu încăpătînire și a tăcut.

De atunci s-a furisat între ei, cu aripi negre, mai groznică decît orice pe lume, îndoială. Mai trecut zile și luni, dar în viața lor, ce s-a năruit odată, n-a mai crescut la loc. Voica pare că ar fi uitat umilînța, însă Gheorghe știe bine că rana deschisă în sufletul amîndorura n-are cum să se vindecă, timpul nu poate s-o astupe. Ca să-și afle alinarea, el ar trebui s-o mai întrebă încă o dată pe Voica despre noaptea aceea și să aibă puterea s-o asculte pînă la capăt. Dar de unde să li puterea aceasta?...

Arțutul de necazul ce se abătuse pe capul lui odată cu intrarea lui Matei Vișan în întovărășire, Gheorghe se aspi la chip, ce posomorî și nu mai fu pe voia nimănui. Sound, cu laja osoasă, lunguiață, se plimba moartor-horit prin oada în care se înghesuise cu nevastă și copilul încă de la culesul porumbului, și pufnea mînios ori de cite ori cineva deschidea ușa. Fusese întodeuna un om așezat, potolî și răbdător din fire. Obligă-ni să-și înăzucal în el și lăta că ajunsesă dintr-o dată de neînțeles pentru ai lui fiindcă neli mai plăcea nimice în casă. Li veni gusetul din senin să schimbe oada lucrurilor din oada și o schimbă. Așa culerul blăni de iepure atrînd într-un cui de care mai era legat și un alt peretel pentru policoarea cu blide care sezeuse todeuna deasupra pitei, lîngă sobă. Văzîndu-l, ai li zise că l-a apucat dîrdora gospodîriei cînd se apropie paștele și nu și mai află capul de treabă. În realitate gîndul totu că s-o chinuie pe Voica, dar, femeia, isteasă, îi ghicise gîndul și nu e împotriva cu nimic.

Gheorghe ajunse de se legă și de fecioru-su. Odată, pe cînd Neicu stă la masă desenînd ceva într-un caiet, taică-su se aplecă peste el și-l luă în ris:

— Ce mitzărești tu asta acolo? Ce-i aia, o guliie cu picioare? Neicu sălta în lumină fața rotundă, plină de pistruil pin la virful nasului, de parcă i-ar fi aruncat cineva cu un pumn de mei tătarăsc în ochi, și răspunse îmblînat:

— Vezi că nu te pricepi? E un cuiub de rînducî... Gîngășia din glasul băiatului îl făcu pe Gheorghe să-i fie rușine de pornirea lui.

— Da Neicule, se poate să fie și ce zici tu, roști el cu căldură, dar nu prea seamănă. Ce crezi, n ar fi mai bine să-l pun scana în spatele casei și să te urzi să vezi că e acolo un cuiub de rînducî?

— Mă sui, răspunse Neicu, dar mai întii să-mi spui că mă lași să mă duc pe istaz să scol brînză...

Cu Voica, Gheorghe se purtă și pe mai departe la fel de ciudat ca în ultimile zile. Femeia se prefăcea că nu bagă de seamă cîi de urli li vorbește bărbatul și-și vedea de treburi cu îndrăjirea ei de todeuna. Faptura ei subțire și sprîntea se iveau în tot locu: la vatră, în cămară, afară la vite, sau la fîntînă. Era de-ajuns să-și rotească o dată ochii negri, strălucitori, ca să știe în ce colț stă ascuns un lucru de care avea nevoie. Cu

nosclîndu-l firea aprigă, dînele i se ferea din cale iar cloștile abia îndrăzneau să scoată un cirif slab cînd le lua pînșorii, unul cite unul, ca să-i închidă în pumn, să-și înșesească obrazul de puful lor, să-i sârte pe creștet lîluind și apoi să-i pună într-o căciula veche pe care o vira după sobă, la căldură. Voica avea darul să-și facă o bucurie din toate îndeletnicirile gospo-

ce sta jos și-și pipăia picioarele zdrelite, că s-a întimplat o nenorocire.

— Cum dracu de te-ai lovit așa rău, mă Gheorghe, întrebă el, te uitai pe sus după lăstuni?

— Nu, căutam să ies la malul rîului fiindcă zărisem un șarpe pe nisip și vroiam să-l dau la mir.

Dinu li privi mirat: — N-am auzit să fie șerpi pe aici.

— Ba mai stîni el citeodată, răspunse Gheorghe rîndînd și se sculă să plece.

Dinu pricepu cum vine treaba cu șerpii și se înroși pînă la albul ochilor.

— Mă Gheorghe, roști el cu glas stîns, vorbești cu păcat. Și o Voica, să știi, nu faci bine c-o bați.

— De ce s-o bați? Cîna li-a spus ție c-o bați? A venit ea și s-a plîns la tine, așa-i?

— Nu, am auzit prin sat. Zice lumea c-o bați fiindcă s-ar fi ținut cu mine cît ai fost tu în armată. Dar nu-i adevărat Voica e femeie cinstită. Nu știu de unde-ai scos-o tu că s-a ținut cu mine. Poți să mă lai, să mă jupoi, da' nu pricep de unde-ai scos-o.

Gheorghe l-a privit cu ură. — Sîntei ai mîndri niste ticăloși... Te-ai culcat cu ea și acum vrei s-o scoți bașna curată, Auzi, femeie cinstită!

Bănuiala că nevastă-sa s-a dus să se jeluiească lui Dinu de trailul greu pe care-l îndură, îl făcu pe Gheorghe să-și piardă mințile. Se întoarese acasă și fără nici o vorbă, tăbărt cu pumnii asupra femeii...

În primăvara aceasta, durerea lui Gheorghe, crescînd din plîngerii unei amintiri urtite, se întele mai amarnic. Pentru asta o socotea vinovată numai pe Voica.

— Dar el? El nu gresice cu nimic?

Gîndurile se învîlmășiră și mai rău în capul omului într-o dimineață, cînd se trezi din somn și văzu că afară se pornise o ploaie caldă, cu zgurdul de tunete. „Gata, își zise îngrozit, de-acuma începe plugăria” — și se lăsă moale pe pernă, cu ochii închiși, fiindcă așa era mai multă pace în jur și putea să chibzu-

lăscă în voie la ce avea să urmeze de-acum înainte.

Clecatul pînă se potoli brusc aproape de amiază. Norii se răfărară și pe cîntăra cerului apărură soarele. Copaci negri, desfrunziți, casele mohorite cu pereții coșcoviți din pricina zăpezii, surtele de paie, cîmpia cu drumurile ei nesfrîștite, toate se înveliră într-o lumină vie cu străluciri de smalț și de aramă.

Gheorghe ieși în curte cu haina pe umeri și-și rotli privirea în toate părțile. Îl supăra atîta lumină și atîta liniște după viațelul ploii, iar țărani, care treceau apră răsucirea satului și-l salutau, îl scooteau din fire cu mutrele lor veșele. Știa că oamenii se duc să hotărăscă ceasul cînd să isă la noapte să dea loc buruienilor din cîmpie. De cînd se ridicase flăcău, Gheorghe nu lipsise niciodată de la aceste adunări. Acum însă li spusese femeii că nu li trăgea inimă să merge. Ce rost are să mă amestec eu cu știa care crapă de voioșie? Și nici femeia nu-l îndemnă să se ducă, așa cum făcea în toți anii.

— Treaba ta, îi spusese, dacă-ți place, te duci, dacă nu, stai și dormi.

Gheorghe oftă adînc și intră în casă. Seara mîncă și se culcă devreme, înfundîndu-și fața în pernă să nu mai știe nimic. Puțin după aceea însă, se ridică în coate și nu spusese nevastă să-l trezească și pe el în zori dacă se acolă ea întii.

După al doilea cîntat al cocorșilor, Voica auzi glasuri pe drum, aprinse lampa și-l zgîlîi pe bărbat-su. Gheorghe fu năumeidit în picioare. Își tromi oșele și luă hainele să se îmbrace. Voica scoase de sub pat o oală în care era ulei de floarea soarelui și li unse boanăci ca să nu se prîndă apa de el.

Neluc rîdica și el capul de sub plapoză și întrebă șiret: — Tată, nu-i așa că te duci la riu să prînzî chibuci?

dărești, de aceea îți venea să crezi că păstrează în ea o sumedenie de taine și că în risul ei o undă de violențe.

Upă îndelungă chibzuială, Gheorghe ajunse să înțeleagă, că totuși rostul lui e unul singur: să se însoție în întovărășirea agricolă. Dar cum făcuse pasul acesta cînd acolo era președinte Dinu lui Blujdea? Cum pulea să uite că omul acesta intrase cu un cuiub în trailul lui cu Voica?

Cu Dinu, Gheorghe nu se certase și nu se bătuse. E drept, la început li pusese gînd rău și dacă i s-ar fi arătat în cale, în furile de atunci, nu încapă îndoială că e-ar fi repetat să-l dărnice cu pumnii. Dar întimplarea s-a făcut să dea ochi unul cu altul mult mai tirziu, peste cîteva luni de la întoareerea lui Gheorghe. Era spre sfîrșitul verii. Gheorghe se ducea la stîlnă și la cașul ce li se curvenea pentru șapte oi cu lapte. Drumul li trecea prin prundul unde sînt aduse vacile la adăpat. Pe prund, la ceasul acela pustiu, se afla un om de statură mijlocie, îndesat — Dinu — care aduna baligă uscată și o băga într-un sac ce-i atrîna legat de briu. Gheorghe avea la el un par ca să se păzească de cîinii mocănilor. Văzîndu-l pe Dinu, se gîndi să se apropie de el pe la spate și, cînd o li fa doi pași, să-l îndese una peste fălci, să-l lase lat.

Cu inimă bătînd să-l spargă pteptul, înfricoșat de fapta pe care avea s-o săvîrșească, Gheorghe ochi o tuță de răchită să iasă pe o limbă de nisip ca să-și ascundă zgomotul pașilor, dar în grabă lui, nu știu cum se făcu că se împiedică de o răgîlnă de salcie și căzu cu fața în nisip. Dinu lui Blujdea, lăsă sacul și fugi spre Gheorghe încredințat, după scoteala pe care acesta li scootea în vreme

Un document interesant

Poetul ardelean Emil Isac, după ce a scris „Maica cea tinăra” — o dramăletă neoromantică, cum singur și-o intitulă — s-a adresat lui Caragiale, care tocmai se găsea în anii pribegiei, la Berlin. Piesa — un amestec de romantism și simbolism, în ciuda procedurilor folosite — este o pledoarie în favoarea descătușării conștiinței, spiritului uman, din lanțurile robiei mistice, preconizînd dragostea pentru viață plină, lipsită de barierile austere „morale” canonice.

Piesa a fost jucată prima dată pe scena Teatrului Național din București, în anul 1912. Manuscrisul scrisorii de răspuns a lui Caragiale, datat din 12/25 aprilie 1911, se găsește la Biblioteca Universitară din Cluj.

Tată!:

HERRN
EMIL ISAC
KOLOZSVAR
BARTHA M. UTCZA, 22.
UNGARN.

Stimate domnule Isac,
Inaintea dumitale, un alt tînr de talent mi-o cerut o precuvințare la un ocolm al său. Îți răspund și dumitale ca și acela... O fată, intrînd în bal împodobită cu toate grațiile frumoasei vîrste, nu mai are nevoie de recomandarea unei mătuși. Trebuie să priceapă amîndouă — și fata, ca la

Schoneberg, bel Berlin
Innsbruckerstr. 1
12/25 apr. 1911.

Caragiale, cu verva-i ineputabilă, lasă să se întrevadă în rîndurile sale un suflet cald, înțelegător, vîdînd solitudine pentru tinerii scriitori. Dincolo de vorba de duh, se întrevede sufletul omului gata oricînd cu sfat ori cu un îndemn pornit din inimă, pentru cei care-i cereau povața.

I. MIHUT

Reluarea concertelor-lecție pentru tineret

De cîrînd s-a încheiat ciclul de zece concerte-lecție speciale, organizat din inițiativa organizației de București U.T.M. cu ajutorul lectoratului Filarmonic de Stat „George Enescu”. Ciclul a cuprins o tematică bogată, de la inițiere muzicală: „Cum să ascultăm muzica” (G. Bălan), pînă la variate aspecte ale muzicii: „Valsul în creația compozitorilor” (D. Spătaru), „Opera” (două concerte-lecție: A. Hoffman), „Uvertura programatică și poemul simfonic” (R. Gheciu), „Despre muzica usuară” (J. V. Pandelescu), precum și meditație ale unor mari compozitori: „J. S. Bach și fiii săi” (A. Tudor), „W. A. Mozart” (V. Cristian), „Beethoven” (E. Pricope), „Momente din viața și creația lui George Enescu” (F. Schapira). Concerte-lectie au fost elaborate cu grijă, în alcătuirea expunerilor și în alegerea exemplificațiilor muzicale, fiindu-se ținut deosebit de specificul cerințelor publicului. De altfel, aceste cerințe au

O apariție mult așteptată

Revista „Lumința” a editat recent un Almanah al celor mici care zilele acestea va putea fi găsit în librării. Cuprinzînd un material foarte bogat — poezii, scurte povestiri, basme ilustrate, caricaturi,

— Păi nu te am pe tine? li răspunse Gheorghe rînd.

— Da, dar eu sint mare, nu încap în țingire — și băiatul, făcîndu-și vînt, și sări lui taică-su în spate și-și încolăci brațele pe după gîtul lui.

Voica, supărată, li striga să se astîmpere, iar Neicu, de teamă să n-o pătească, o zbughi îndărăt în pat.

Gheorghe se mai suci o leacă prin oada, trîgînd cu urechea afară, iar Voica se sui în pod și aduse un smoc de cliți pe care-i înmuie în gaz.

— Na, zise ea întinzîndu-l bărbatul cliții învelți într-o petică, ia-i la tine, că buruienile sint ude și nu fură foc de la chibrit.

— Dă-i încolo, se feri Gheorghe, o să-mi pută minile a gaz toată ziua.

— Laaă că n-o să te trimită nimeni în peșit.

Gheorghe se așeză pe marginea patului.

— Voică, zise el, ia-ți ceva în picioare și hai cu mine. Cînd ne întoarecm vreau să dăm și pe la Voinea țiganul să vedem dacă e isprăvit albia pe care i-am dat s-o facă. Eu nu mă pricep cît trebuie să plătesc de lucru și poate să mă înșele. Haide, ia ghețele alea de le purtai cînd erai fată, că nu mai face să le ții de zile mari, s-au sculdat de tot.

Voica li privi mirată, căci nu și amintea să-l fi dat cuiva să le lucreze o albie, dar nu zise nimic, își luă ghețele, se înfioși cu șahul și plecă cu bărbat-su.

Gheorghe și Voica ajunseră la jocul lor, aflat pe celălalt mal al rîului, fără să întîlnescă vreun om pe drum.

Cînd porniseră de acasă stelele sculpeau reci în cerul înalt. Acum, ceală zorilor, ca un vînt din partea răsăritului, le acoperise cu totul. Vîntul sufla dintr-o apră subțire, făcînd ca un sfîrc de bici. Gheorghe și Voica se opriră în marginea pogonului, nedumeriți că nu văd înăntîndu-se flăcări pe tarlaua întovărășiiilor,

care începea puțin mai încolo de unde vedeau el.

— Anul asta lumea e mai lemeșă, zise Gheorghe rînd cu înțeles. Altdată veneau flăcări pe cîmp de la miezul nopții.

Voica pricepu unde bătea bărbat-su și vru să-l închidă gura.

— Păi omulei s-au due întii pe luncă și de-abia după ce termină acolo o să vină aici.

Gheorghe li cere smocul de cliți îmbibați în gaz, li aprinse, și se plecă să-l poarte pe la rădăcina buruienilor. Vîlvătaia se încetase repede și omul porni în urma ei, cu minile înfundate în buzunare, trîgînd adînc în plept aerul răcoros și proaspăt al zorilor cu urme de fum care-l dădeau și mai multă țîrie. Voica venea lîngă el tăcut, cu ochii plîni de vraja celor dinții dimineții de primăvară petrecută pe cîmp. Își simțea sufletul ușor ca odinioară, cînd era fată și alerga cu prietenele el într-acolo unde li se părea că cerul se unește cu pămîntul și poși să-l atingă cu mina. Fugeau așa pînă picau de oboasă și apoi se apucau să culegă flori ca să-și facă cununie pe care și li prindeau în păr și-și închipuiau că sint tîngeri. Cît de departe era vremea aceea! Acum Voică nici nu-i venea să creadă că fusese vreedată copil. Durerea care intrase în viața ei li șterse din suflet aproape toate amintirile plăcute. Erau uneori clipe cînd își ura bărbatul din toată ființa; alteori se blestema că s-a născut cu prea multă mîndrie.

Gheorghe păsea rar în dreapta ei. Nu se uita la nimic, căci li răsărise iar în minte gîndul că trebuie să înceapă plugăria și n-are decît un singur cal. Ce putea să facă? Să înhame și vaca lîngă cal? Nu, ar fi ris și curcile de el... La întovărășire ar li scăpat de toate grijile, ar fi adunat și bucate mai multe, o știa al bine, da, dar acolo era Dinu lui Blujdea, și mai bine și-ar fi rupt carnea cu dinții decît să-l vadă cum se dă pe lîngă Voica.

Întra timp apăruseră focuri pe toată cîmpia. În lumina lor se iveau și dispăreau chipuri de oameni ca umbre urtase și mișcătoare pe o fesătură de basm. Niște flăcăi chîluau într-o vale, iar cîțiva copii alergau țîind după ciurliani aprinși și învîrtii de vînt de părău nișta roți de foc pe care noaptea își lua drumul din cîmpie.

Adîncii în gînduri, Gheorghe și Voica nu băgară de seamă că trecuseră de mult de marginea pogonului lor și intraseră pe tarlaua întovărășiiilor. Gheorghe simți o usturime în gît cînd se văzu înconjurat de o ceată de oameni galgăioși printre care se afla și Dinu lui Blujdea, cu o căciula buhoasă, care-i făcea capul cît o banită.

— Bună dimineața, li zise Dinu, înceotr ați pornit-o? — și se apropie de Voica s-o vadă mai bine la față căci femeia, din pricina frigului, se îmbrobodise cu șahul pînă sub nas.

Voica făcu doi pași îndărăt, speriată, apoi, dezlîndu-și obrazul, li striga învîndu-se într-un nehot de plîns:

— Lasă-mă, nu pune mina pe mine, că și așa mi-ai stricat viața... De ce mi-ai bătut în geam în noaptea aceea? Ce ai căutat în băltătura mea, haimele!

Dinu lui Blujdea simți că se învîrte pămîntul cu el. „Va să zică pentru asta o chinuia Gheorghe pe Voica de un an de zile; doamne, se neholo-a...” Se întoarse către celălți și ridică brațele, uluit de ceea ce auzise.

— Zice că l-am bătut în geam, Am bătut fiindcă vroiam să-l spun că l-am văzut pe Zaharia Bolborică ieșind din șoproșul ei cu un sac plin în spinare. Mi-am zis că la mijloc nu-i lucru curat și am vrut să-l dau de știre. Dar ea a așmujit, cîinii pe mișe și a trebuit s-o lau la sănătoasa ca să nu mă sfîșie. De neocă nu l-am spus nimic pînă astăzi. Asta a fost tot... De aia ai crezut tu măi Gheorghe că femeia te s-a ținut cu mine și ai fost în armată, fiindcă l-am bătut atunci în geam? Ești prost, zău așa...”

Gheorghe, zăpăcit de această întimplare, ridică privirea spre nevastă simbur, dar nu găsi o vorbă potrivită și se întoarse către celălți:

— Haide, măi oameni buni, că se știe totul. Și porni în rînd cu el.

Bercovici, cu specificul anotimpului respectiv.

Textele literare sînt completate de ilustrații atrăgătoare, unele viu colorate, care atrag privirile și încîntă, înțeleg almanah fiind prezentat într-o frumoasă ținută artistică.

Totul este alcătuit cu discernămint și cu bun gust, în așa fel încît pretențioșii cititori în pantaloni scurți nu vor avea decît să mulțumească revistei „Lumința” pentru frumozul dar pe care li primesc din partea ei.

AUREL STORIN

Semnează de asemenea versuri și proză și alți scriitori cunoscuți ca Otilia Cazimir, Petru Dumitriu, Nina Cassian, Vladimir Colin, Octay Păncuț, Gică Iuț, precum și cîțiva dintre reprezentanții talentați ai tinerii generații de poezii: Mihai Ne-gulescu, Ion Serbescu și Rodica Toth.

Almanahul este împărțit în cinci cicluri — „Iarna”, „Primăvara”, „Vara”, „Toamna”, „Din nou iarna” — fiecare prezentat grafic, de către ilustratoarea Bina

celor mici

1957

ALMANAHUL

celor mici

1957

ALMANAHUL

celor mici

1957

ALMANAHUL

celor mici

1957

ALMANAHUL

celor mici

1957

ALMANAHUL

ADUNAREA GENERALĂ trebuie să acționeze în spiritul Cartei O.N.U.

NEW YORK 1 (Agerpres). — În ședința din după-amiaza zilei de 28 februarie a Adunării Generale a O.N.U. s-a reluat discutarea problemei privind situația creată în Orientul Apropiat în legătură cu refuzul Israelului de a îndeplini rezoluția O.N.U. privitoare la retragerea trupelor de pe teritoriul egiptean.

Examinarea rapoartelor Comitetului Politic Special

NEW YORK 1 (Agerpres). — În ședința plenară din dimineața zilei de 28 februarie, Adunarea Generală a trecut la examinarea rapoartelor Comitetului Politic Special: cu privire la admiterea de noi membri, cu privire la situația refugiaților paleștineni și cu privire la amestecul S.U.A. în treburile interne ale țărilor socialiste.

Adunarea tinerilor patrioți sovietici și-a încheiat lucrările

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 28 februarie s-a deschis la Moscova Adunarea tinerilor patrioți care s-au evidențiat cu prilejul valorificării pământurilor înteleptele și virgine în Kazahstan, Siberia, Ural și regiunea Volgăi.

UN NOU ORDIN LENIN INMINAT COMSOMOLULUI

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 martie a avut loc în Palatul Mare al Kremlinului din Moscova plinara festivă a C.C. a U.T.C.L. cu participarea delegațiilor la Adunarea unională a comsomolului și tinerilor care s-au distinș cu prilejul valorificării pământurilor înteleptele și virgine.

Un an de la proclamarea independenței

În Maroc. Capitaliștii francezi sîlesc pe sultani marococi să semneze diverse tratate prin care colonialiștii obțin numeroase privilegii. În 1880 la Madrid este convocată o conferință a țărilor europene, la care participă și S.U.A., unde s-a legitimat învazarea capitaliștilor străini în Maroc.

PRIMUL CONGRES al artiștilor plastici din Uniunea Sovietică

MOSCOVA (corespondentul Agerpres transmite): La 28 februarie s-a deschis în Palatul mare al Kremlinului primul Congres unional al artiștilor plastici sovietici la care participă peste 600 de delegați, precum și numeroși oaspeți străini.

Mesaj de salut adresat de C. C. al P. C. U. S. Congresului unional al artiștilor plastici sovietici

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice salută pe delegații primului Congres unional al artiștilor plastici sovietici și în persoana lor, pe toți artiștii plastici din Uniunea Sovietică.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 27 februarie C.C. al P.C.U.S. a avut loc o convorbire cu reprezentanții Partidului Comunist din Finlanda care se află la Moscova.

Declaratia lui V. V. Kuznețov la plecarea din New-York

NEW YORK 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 martie a părăsit New York, plecând spre Uniunea Sovietică, V. V. Kuznețov, conducătorul delegației U.R.S.S. la cea de-a XI-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

O dezmințire a agenției TASS

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: Zilele trecute presa engleză a publicat o știre în care s-a anunșat că în Siria ar exista o bază aeriană secretă sovietică, care ar fi fost construită de ingineri și tehnicieni ruși.

Noi uneltiri imperialiste împotriva Egiptului

WASHINGTON 1 (Agerpres). — TASS transmite: După cum reiese dintr-o știre transmisă de Agenția United Press care citează „certaine surse informate”, la Washington a fost întocmit un plan fără știrea Egiptului și în detrimentul lui, care prevede stabilirea la Gaza „a unei administrații militare a forțelor armate ale O.N.U.”.

Un pictor al poporului din U.R.S.S., unul din cei mai vechi maeștri ai artei plastice din Uniunea Sovietică.

Dezvoltarea cu succes a schimbului de realizări în domeniul științei și tehnicii între țara noastră și U.R.S.S.

În cea de-a doua jumătate a lunii februarie a.c. la București s-au încheiat lucrările sesiunii ordinare a Comisiei de Colaborare Tehnico-Științifică între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română.

Convorbire cu reprezentanții ai P. C. din Finlanda

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 27 februarie C.C. al P.C.U.S. a avut loc o convorbire cu reprezentanții Partidului Comunist din Finlanda care se află la Moscova.

Declaratia lui V. V. Kuznețov la plecarea din New-York

NEW YORK 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 martie a părăsit New York, plecând spre Uniunea Sovietică, V. V. Kuznețov, conducătorul delegației U.R.S.S. la cea de-a XI-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

O dezmințire a agenției TASS

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: Zilele trecute presa engleză a publicat o știre în care s-a anunșat că în Siria ar exista o bază aeriană secretă sovietică, care ar fi fost construită de ingineri și tehnicieni ruși.

Noi uneltiri imperialiste împotriva Egiptului

WASHINGTON 1 (Agerpres). — TASS transmite: După cum reiese dintr-o știre transmisă de Agenția United Press care citează „certaine surse informate”, la Washington a fost întocmit un plan fără știrea Egiptului și în detrimentul lui, care prevede stabilirea la Gaza „a unei administrații militare a forțelor armate ale O.N.U.”.

Un an de la proclamarea independenței MAROC

În Maroc. Capitaliștii francezi sîlesc pe sultani marococi să semneze diverse tratate prin care colonialiștii obțin numeroase privilegii. În 1880 la Madrid este convocată o conferință a țărilor europene, la care participă și S.U.A., unde s-a legitimat învazarea capitaliștilor străini în Maroc.

poporului marococ. Fără nevoie să cedeze protestelor populare, în noiembrie 1955, guvernul francez l-a eliberat și readus pe tron pe Ben Iusef. Curând după aceea la Paris au început tratative franco-marococane, care s-au soldat cu declararea aniversată astăzi pentru independența națională.

ș-au intensificat și mai mult în 1953. Avînd sprijinul trădătorului El Glaoui, „vestitul” pașă din Marrakech, colonialiștii l-au detronat pe Ben Iusef, l-au arestat și deportat în insula Madagascari, pînă în locul său pe sultanul marococin Ben Arafa.

Dezvoltarea cu succes a schimbului de realizări în domeniul științei și tehnicii între țara noastră și U.R.S.S.

În cea de-a doua jumătate a lunii februarie a.c. la București s-au încheiat lucrările sesiunii ordinare a Comisiei de Colaborare Tehnico-Științifică între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română.

Convorbire cu reprezentanții ai P. C. din Finlanda

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 27 februarie C.C. al P.C.U.S. a avut loc o convorbire cu reprezentanții Partidului Comunist din Finlanda care se află la Moscova.

Declaratia lui V. V. Kuznețov la plecarea din New-York

NEW YORK 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 martie a părăsit New York, plecând spre Uniunea Sovietică, V. V. Kuznețov, conducătorul delegației U.R.S.S. la cea de-a XI-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

O dezmințire a agenției TASS

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: Zilele trecute presa engleză a publicat o știre în care s-a anunșat că în Siria ar exista o bază aeriană secretă sovietică, care ar fi fost construită de ingineri și tehnicieni ruși.

Noi uneltiri imperialiste împotriva Egiptului

WASHINGTON 1 (Agerpres). — TASS transmite: După cum reiese dintr-o știre transmisă de Agenția United Press care citează „certaine surse informate”, la Washington a fost întocmit un plan fără știrea Egiptului și în detrimentul lui, care prevede stabilirea la Gaza „a unei administrații militare a forțelor armate ale O.N.U.”.

Dezvoltarea cu succes a schimbului de realizări în domeniul științei și tehnicii între țara noastră și U.R.S.S.

În cea de-a doua jumătate a lunii februarie a.c. la București s-au încheiat lucrările sesiunii ordinare a Comisiei de Colaborare Tehnico-Științifică între Uniunea Sovietică și Republica Populară Română.

Convorbire cu reprezentanții ai P. C. din Finlanda

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 27 februarie C.C. al P.C.U.S. a avut loc o convorbire cu reprezentanții Partidului Comunist din Finlanda care se află la Moscova.

Declaratia lui V. V. Kuznețov la plecarea din New-York

NEW YORK 1 (Agerpres). — TASS transmite: La 1 martie a părăsit New York, plecând spre Uniunea Sovietică, V. V. Kuznețov, conducătorul delegației U.R.S.S. la cea de-a XI-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

O dezmințire a agenției TASS

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: Zilele trecute presa engleză a publicat o știre în care s-a anunșat că în Siria ar exista o bază aeriană secretă sovietică, care ar fi fost construită de ingineri și tehnicieni ruși.

Noi uneltiri imperialiste împotriva Egiptului

WASHINGTON 1 (Agerpres). — TASS transmite: După cum reiese dintr-o știre transmisă de Agenția United Press care citează „certaine surse informate”, la Washington a fost întocmit un plan fără știrea Egiptului și în detrimentul lui, care prevede stabilirea la Gaza „a unei administrații militare a forțelor armate ale O.N.U.”.

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA București Piața „Scolții”, Tel. 7.80.10. Secția circulație Tel. 7.88.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Ceres București J. V. Stănescu.